

LIBRIS

We know

djamal mahmoud

delirium

prefață de dorina brândușa landén

editura vinea
bucurești 2026

Prefață:
Arderea fără ieșire:
corp, exil și exces în „Delirium”,
de Dorina Brândușa Landén/ 5

I. cosmogonie/ 11

sura 1/ 13

sura 2/ 14

sura 3/ 16

sura 4/ 19

sura 5/ 20

sura pietrei/ 22

sura răinii/ 23

sura răinii 2/ 24

II. corp și lume/ 25

strigătul apei/ 27

os/ 29

preludiu/ 30

euftrat/ 31

recoltă/ 32

setea roșie/ 33

incolor/ 34
copacul patruiped/ 35
alfabet/ 37
voiaj/ 39
exil/ 40
ceara/ 41

III. Stockholm/ 43

gara/ 45
colțuri/ 47
ropsten/ 48
vid/ 50
sura 6/ 52
sura 8/ 53
voal/ 54
pelerinaj/ 56
desen de abur/ 57
respirație/ 58

IV. memoria și delirul/ 61

delir 1/ 63
delir 2/ 67
delir 3/ 69
funii/ 71
aplauze/ 72
delir 4/ 73
delir 5/ 74
delir 6/ 76
delir 7/ 78

delir 8/ 79
delir 9/ 81
delir 10/ 83
psychosis/ 85
crud/ 87
ploaie moartă/ 88
ultimul canibal/ 89
cioburi/ 91
melopee/ 92

V. **monumentele/ 93**

prizonierul/ 95
clanța/ 98
sura 15/ 100
ultima explozie/ 101
poetii/ 103
corul morții/ 105
capul/ 107
cadența/ 108
naștere 2/ 109
duminică/ 110
sura 16/ 112
mască/ 113
pliscuri/ 114
sura 11/ 115
gol/ 116

se încarcă memoria,
se încarcă
până la ultimul mormânt.
la niciun nume
nu mai răspunde copacul –
o serenadă aurie
scoate umbrele
din ascunzișurile lor.
apa
își urmează cursul,
neinteresată
de nicio privire.
o piatră
îmi mângâie senzual
linia vieții,
ghemuindu-se
în palmă,

în timp ce
îmi cade din ochi
un dumnezeu
sărat
și incolor
cât o lacrimă...

kepler22-b
e o soluție probabilă.
lunec în vis –
în realitate
știi să mă rostogolesc
doar.
un cal alb
nechează
pe un câmp alb.
mă trezesc:
un strigăt submarin
biciuiește
neconținut
apele.
stau arăbește
așteptând,
stau turcește

sorbind,
stau rusește
mârâind,
stau americănește
scriind testamentul.

în talpa mea
e un cer frumos,
în talpa mea
e un glonte frumos...
kepler22-b
e o soluție probabilă.

un val imens
șterge, șterge
neostenit
totul.
din gură
îmi cad resturi
de nisip
și de sare...
gol și umed
rescriu –

în ochii mei
tac
atâtea stânci
și o singură palmă...

visez –
 îmi explodează visul.
 visez –
 îmi explodează cerul.
 culeg rămășițele
 și le înfig în tălpi:
 curg,
 curg,
 până ce devin
 o junglă de pași
 și de sunete...
 în mine
 se nechează,
 se rage,
 se vânează,
 se cântă,
 se sperie,
 se zboară,
 se dezgolește,

 se cade,
 se izbește –

în mine
se adună cârduri de dumnezei,
cârduri,
cârduri
de dumnezei.

în mine
se ucide,
se ucide,
se ucide...

în mine rămâne
un singur pas,
un singur sunet
și o imensă
pată de sânge...

repetăți după mine:
 mulțumim pietrelor
 pentru tăcerea lor,
 zidurilor
 pentru răbdarea lor,
 mulțumim peșterii
 pentru nedezvăluirea secretului –
 nici măcar
 aceluia palmier bătrân,
 deși își trimite roadele apoase,
 în fiecare an,
 în atâtea guri însetate.
 mulțumim bradului
 pentru verdele său,
 himenului,
 pântecului,
 pentru sângele lor.

mulțumim mormântului,
 mormântului,
 mormântului,
 pentru căldura
 întunerecului său.

mulțumim
neantului,
neantului,
neantului
pentru lumina sa.
amen,
amen,
amen.
iar acum
strângeți palmele –
strângeți-le bine
și faceți liniște.
liniște, vă rog,
numaidecât
va vorbi zăpada...